

מקור המאמר בזהר פרשת שמיני דף ט ע"א-ב
סוד איסור שתנית יין גוים

רְבִי יִצְחָק פָּתַח, (דברים לב)
 אֲשֶׁר חֲלַב זְבַחֵימוֹ יֹאכְלוּ
 יִשְׁתּוּ יַיִן נְסִיכָם. אֲשֶׁרֵיהֶם
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם קְדוּשִׁים,
 וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה
 לְקַדֵּשׁ אוֹתָם. בֹּא רְאֵה,
 יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, כָּל חַיֵּי
 עוֹלָם שְׂיִוְרָשִׁים, הַכֹּל תְּלוּיִים
 בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם הַבָּא, מְשׁוּם
 שֶׁהוּא חַיִּים שֶׁל הַכֹּל, לְמַעַלָּה
 וּלְמַטָּה, וְהוּא הַמָּקוֹם שֶׁהַיִּין
 הַמְּשֻׁמֵּר מִתְחִיל (וּנְקָרָא יין),
 וּמִשָּׁם יּוֹצְאִים חַיִּים וְקַדְשָׁה
 לְכֹל. וַיִּיֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִיל
 יַיִן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אַחֵר, וְזֶה
 תְּלוּי בְּזֶה. שֶׁהָרִי יִשְׂרָאֵל
 לְמַעַלָּה, בּוֹ נוֹטֵל חַיִּים,
 וּמְשׁוּם כִּי נִקְרָא עֵץ חַיִּים,
 עֵץ מֵאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁנִּקְרָא
 חַיִּים, וְיוֹצְאִים מִשָּׁם חַיִּים,
 וְעַל כֵּן מְבָרְכִים אֶת הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּיַיִן. וַיִּיֵן שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה כְּמוֹ כּוֹן.

רְבִי יִצְחָק פָּתַח, (דברים לב)
 אֲשֶׁר חֲלַב זְבַחֵימוֹ יֹאכְלוּ
 יִשְׁתּוּ יַיִן נְסִיכָם. זַכַּיִן אֵינּוֹן
 יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוֹן
 קַדִּישִׁין, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
 בְּעֵי לְקוּדְשָׁא לֹוֹן. תָּא
 חַזִּי יִשְׂרָאֵל קַדִּישִׁין, כָּל חַיֵּי
 עֲלָמָא דִּירְתִין, כִּלְאֵ
 תְּלִיין בְּתַהוּא עֲלָמָא דְּאֵתִי,
 בְּגִין דְּאִיהוּ חַיִּין דְּכִלְאֵ,
 לְעֵילָא וְתַתָּא, וְהוּא אֶתֶר,
 דְּיַיִן דְּמִנְטָרָא
 שְׂאֵרִי (וְאֶקְרִי יין) וּמִתַּמָּן
 נִפְקִין חַיִּין וְקוּדְשָׁא לְכִלְאֵ.
 וַיִּיֵן דִּישְׂרָאֵל בְּגִין יַיִן
 דִּישְׂרָאֵל אַחֵרָא, וְדָא
 בְּדָא תְּלִיא. דְּהָא יִשְׂרָאֵל
 לְעֵילָא, בִּיה נְטִיל חַיִּין,
 וּבְגִין כִּי אֶקְרִי עֵץ חַיִּים,
 עֵץ מִתְּהוּא אֶתֶר דְּאֶקְרִי
 חַיִּים, וְנִפְקִי מִתַּמָּן חַיִּין,
 וְעַל דָּא מְבָרְכִין לִיה
 לְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
 בְּיַיִן. וַיִּיֵן דִּישְׂרָאֵל
 לְתַתָּא כְּהֵא גְוֹנָא.

עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
 וּמִזְלוֹת, דְּאִיהוּ מְסֻאָב,
 וּמֵאֵן דְּקָרִיב בְּהִדְיָה
 יִסְתַּאָב, כִּד יִקְרַב בְּיַיִן
 דִּישְׂרָאֵל, הָא אִסְתַּאָב
 וְאִסִּיר, כָּל שְׁכֵן הַהוּא
 יַיִן דְּאִיהוּ עֲבִיד. וְעַל דָּא
 לֹא תִימָא דְּדָא הוּא
 בְּלַחֲדוּי, אֶלָּא כָּל מַה
 דְּעַבְדִּי יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא,
 כִּלְאֵ הוּא כְּעֵין דְּוִגְמָא
 דְּלְעֵילָא, כָּל שְׁכֵן יַיִן,
 דְּקֵאִי בְּאֶתֶר עֲלָאָה,
 דְּוִגְמָא דְּיַיִן דְּמִנְטָרָא.

לִיַּיִן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הָרִי נְטֻמָּא,
 וְאִסוּר. כָּל שְׁכֵן אוֹתוֹ
 הַיִּין שֶׁהוּא עוֹשֶׂה. וְלָכֵן
 אֵל תֹּאמַר שְׂזֵה הוּא
 בְּלִבְדוּ, אֶלָּא כָּל מַה
 שֶׁעוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה,
 הַכֹּל הוּא כְּעֵין דְּגֻמָּא
 שֶׁל מַעַלָּה, כָּל שְׁכֵן
 יַיִן, שֶׁעוֹמֵד בְּמָקוֹם
 עֲלִיוֹן, דְּגֻמַּת הַיִּין
 הַמְּשֻׁמֵּר.

מִשׁוּם כִּי יִשְׂרָאֵל שׁוֹתִים יִין
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנַּעֲשֶׂה כְּרֹאֵי
 בְּקִדְשָׁהּ, כִּמוֹ שִׁישְׂרָאֵל
 לְמַעַלָּה שְׁשׁוֹתָהּ וְנִשְׂרֵשׁ
 וּמִתְבָּרֵךְ בְּאוֹתוֹ יִין עֲלִיּוֹן
 קְדוֹשׁ, וְלֹא שׁוֹתִים יִין
 שֶׁנַּעֲשֶׂה בְטֻמְאָה וּמִצַּד
 הַטֻּמְאָה, שֶׁהָרִי בּוֹ שׁוֹרָה רוּחַ
 הַטֻּמְאָה (וְאֵינּוּ מִצַּד יִשְׂרָאֵל). וּמִי
 שְׁשׁוֹתָהּ אוֹתוֹ (אִתְּם), נְטֻמְאֵת
 רוּחוֹ, וְהוּא נְטֻמָּא, וְאֵינּוּ מִצַּד
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֵין לוֹ חֵלֶק
 לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהָרִי אוֹתוֹ
 עוֹלָם הַבָּא הוּא יִין הַמְשֻׁמֵּר.

וְעַל כֵּן יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים
 צְרִיכִים לְשֹׁמֵר אֶת זֶה עַל
 הַכֹּל, מִשׁוּם שֶׁנִּקְשֵׁר בְּמִקּוֹם
 הָעוֹלָם הַבָּא. וּמִשׁוּם כִּי
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְבָּרֵךְ
 בֵּינָם יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּכֹל, מִשׁוּם
 שֶׁהוּא מְשַׂמַּח אֶת צַד
 הַשְּׂמָאל, וּבִתּוֹךְ שְׂמֻחָתוֹ
 נִכְלָל בִּימִין. וּכְשֶׁהַכֹּל נַעֲשֶׂה
 יְמִין, אִזּוֹ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
 בְּשֻׂמְחָה, וּבְרֻכּוֹת נְמַצָּאוֹת
 בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת. וּבְמַעֲשֵׂה
 שְׂלֵמֻטָּה יִתְעוֹרֵר מַעֲשֵׂה
 שְׂלֵמֻעָלָה, וְעַל כֵּן מְזַמְּנִים
 יִין כְּנֶגֶד יִין.

בְּגִין כִּי יִשְׂרָאֵל שְׁתִּיּוֹן יִין דִּישְׂרָאֵל, דְּאִתְּעֵבִיד
 בְּדָקָא חַזִּי בְּקְדוּשָׁהּ, כְּגוֹנָא דִּישְׂרָאֵל
 לְעֵילָא, דְּשִׁתִּי וְאִשְׁתְּרִשָּׂא וְאִתְּבְּרָכָא בְּהוּא יִין
 עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְלֹא שְׁתָּאן יִין דְּאִתְּעֵבִיד
 בְּמִסְאַבוּתָא, וּמִסְטְרָא דְּמִסְאַבוּתָא, דְּהָא בֵּיה
 שְׂרִיא רוּחָא דְּמִסְאַבוּתָא. (וְלֹא הוּא מִסְטְרָא
 דִּישְׂרָאֵל) וּמֵאֵן דְּשִׁתִּי לִיה (בְּהַדְרִיחוּ), אִסְתָּאב רוּחִיה,
 וְאִסְתָּאב אִיהוּ, וְלֹא הוּא מִסְטְרָא דִּישְׂרָאֵל, וְלִית
 לִיה חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דְּאִתִּי. דְּהָא הָהוּא עֲלָמָא
 דְּאִתִּי, יִין דְּמִנְטְרָא אִיהוּ.

וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, בְּעִיּוֹן לְנְטְרָא דָּא עַל
 כְּלָא, בְּגִין דְּאִתְּקִשֵׁר בְּאַתֵּר דְּעֲלָמָא דְּאִתִּי.
 וּבְגִין כִּי, בֵּינָם אִתְּבְּרִיד קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא יִתִּיר
 מִכְּלָא, בְּגִין דְּאִיהוּ חֲדִי לְסְטְרָא שְׂמָאלָא, וּבְגוֹ
 חֲדוּתָא דִּילִיה אִתְּכְּלִיל בִּימִנָא. וְכֹד אִתְּעֵבִיד
 כְּלָא יְמִנָא, כְּדִין שְׂמָא קְדִישָׁא בְּחִידוֹ, וּבְרַכְּאֵן
 מִשְׁתַּכְּחִי בְּכִלְהוֹ עֲלָמִין. וּבְעוּבְדָא דְּלִתְתָּא יִתְעַר
 עוּבְדָא דְּלְעֵילָא, וְעַל דָּא מְזַמְּנִי יִין לְקַבִּיל יִין.

וּבְגִין דְּאִיהוּ מְנְטְרָא לְעֵילָא, בְּעִי לְנְטְרָא לִיה
 לְתַתָּא, וְכֹל נְטִירוֹ דִּילִיה קְדִישָׁה הוּא
 לְיִשְׂרָאֵל, וּמֵאֵן דְּפָגִים לִיה לְתַתָּא בְּסְטְרָא

וּמִשׁוּם שֶׁהוּא שְׂמוּר לְמַעַלָּה, צְרִיךְ לְשֹׁמֵר אוֹתוֹ לְמַטָּה, וְכֹל שְׂמִירָתוֹ הִיא קְדִישָׁה לְיִשְׂרָאֵל,
 וּמִי שְׂפוּגֵם אוֹתוֹ לְמַטָּה בְּצַד הַטֻּמְאָה, הוּא יְטֻמָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,

דְּמִסְאָבוּתָא, יִסְתָּאב אִיהוּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְלִית לִיהּ
 חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, אַתְר דִּהְהוּא יִין דְּמִנְטָרָא
 שְׂרִיא. הוּא לָא נָטִיר לִיהּ, לָא יתְנַטֵּר הוּא לְעֲלָמָא
 דְאַתִּי. (דף מ' ע"ב) הוּא סָאִיב לִיהּ, יִסְאָבוּן לִיהּ בְּהַהוּא
 עֲלָמָא, לָא יְהֵא לִיהּ חוּלְקָא בְּהַהוּא יִין דְּעֲלָמָא
 דְאַתִּי. זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּמִקְדֵּשֵׁי נַפְשֵׁיהוּ
 בְּקֻדְשָׁהּ עֲלָאָה, וְנָטִירי מַה דְּאַצְטְרִיד לְאַתְנַטְרָא,
 וּמִקְדֵּשֵׁי לְמַלְכָּא בְּנָטִירוּ עֲלָאָה דָּא. זְכָאִין אִינוּן
 בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

הַמְקוּם שְׁשׁוּרָה אוֹתוֹ הַיִּין
 הַמְשֻׁמֵּר. הוּא לֹא שָׁמַר אוֹתוֹ,
 הוּא לֹא יִשְׁתַּמֵּר לְעוֹלָם הַבָּא.
 הוּא טָמֵא אוֹתוֹ, יִטְמְאוּ אוֹתוֹ
 בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ
 חֵלֶק בְּאוֹתוֹ יִין שֶׁל הָעוֹלָם
 הַבָּא. אֲשֶׁרִי יִשְׂרָאֵל
 שְׁמַקְדֵּשִׁים אֶת נַפְשָׁם
 בְּקֻדְשָׁהּ עֲלִיוֹנָה, וְשׁוֹמְרִים
 מַה שְׁצָרִיד לְשֹׁמֵר,
 וּמִקְדֵּשִׁים אֶת הַמֶּלֶךְ
 בְּשִׁמְרָה הָעֲלִיוֹנָה הַזֹּאת.
 אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

ספר אור הזהר (עמוד 214)

סא) זהר כתבי מרן האר"י זכרונו לחיי העולם הבא כל אחד לפי כחו ונשמתו ויכלתו חצי שעה קדם זמן התפלה

דע אחי הנעים, שאמירת תקון חצות הוא חביב לפני המקום ברוך הוא בלי שעור, והוא כל אחד כפי אמתיות לבבו בבכיות גדולות על גלות השכינה ועל צער ודחקות ישראל הקדושים דיקא, והחיצונים הרשעים מתגברים בכל יום יותר ויותר והם הם המצערים לבני ישראל הקדושים בפרנסת אנשי ביתם, ואחר כך שירות ותשבחות ותהלים משניות גמרא או מדרש זהר כתבי מרן האר"י זכרונו לחיי העולם הבא, והוא כל אחד לפי כחו ונשמתו ויכלתו, ונמשך זאת עד חצי שעה קדם זמן התפלה, ובחצי שעה זו יעין בספרי מוסר שנתסדרו על פי רוח הקדש דיקא, ועל פי הקדמת אמת, וזהו כדי שלא יעמד להתפלל מתוך ישות לבבו אפלו שהוא דקדשה, כי קדם התפלה כל עניני ישות שבעולם יש בו חלק מצד היצר הרע חוץ משמחה של מצוה, בדברי רבותינו זכרונם לברכה, וכן הוא הדין בתוך התפלה צריך לחזק ולקיים ויגבה לבו בדרכי השם יתברך בשמחת לבבו דקדשה, והוא כל אחד כפי כח נשמתו ומוג גופו דקדשה.

(הנהגות צדיקים - כללים מרבי אליעזר צבי מקאמרנא)

סב) ללמד זהר הקדוש קדם התפלה

קבלתי מרבותי שצריך בר ישראל ללמד אחר התפלה איזה למוד גם כן או מדרש או דף אחד או ב' דפין גמרא הקדושה, ולא ילמד אז זהר הקדוש כלל, כי זמן הזהר דיקא הוא קדם התפלה, והמשכיל דקדשה יבין זאת, כי למוד אחר גמר התפלה מונע את האדם ממדות רעות ובפרט בביתו, שלא יבעס, כי בשמתפלל בר ישראל הקדוש בלב אמתו בנתבאר לעיל, אז יכולין הקלפות להתגבר עליו, כי יש להם קנאה להביא לו אש זרה כדי להפיל אותו ממדרגתו, ולא עוד, שלמוד הזה הוא תקון הנפש לשמר אותו כל היום ממחשבות ומדרכים מקלקלים, וכל זה הוא כשהוא אין עוד בתקון השלמות גמור, לזה יכול לאחז בו אחר התפלה אש זרה, אבל אם הוא בתקון השלם בשלמות גדול, אז אין לו שום פחד מזה, ותקון הזה מיירי מתפלה זו שתהיה בשלמות גדול, ואם הוא אינו בשלמות גדול אז נאחז בו אש זרה חס ושלום, בנודע למשפיל דקדשה.

(הנהגות צדיקים - כללים מרבי אליעזר צבי מקאמרנא)